

Dalaim.

Elmerenged gondolkodva gyakran,
I nem tudom, hogy mi gondolatom van;
Atröpülök hofferában harámon,
Azt a földön, az egész világon. —
Dalaim, mit illyentor teremnek,
Noldszári ábrándos lalkemnek.

A helyett, hogy ábrándolnak élet,
Tán jobb lenne illem a jövőnek,
I gondolkodom... eh, miért gondolkodom?
Ja az ifjú, majd gondot visel ráim. —
Dalaim, mit illyentor teremnek,
Pillangói könnyelmű lalkemnek.

Szép lánygyal ha van salálkocásom,
Gondomat még mélyebb sírba átom,
I mélyen nérek a szép lány szemébe,
Mint a csillag vörödet tő virébe. —
Dalaim, mit illyentor teremnek,
Vadrózsái szerelmes lalkemnek.

Szeret a lány?... izom örömeiben;
Nem szeret?... kell inni keserveiben.
I hol pohár és a pohárban bot van,
Tarka jöredv szünetid meg ottan. —
Dalaim, mit illyentor teremnek,
Skivárovi mámoros lalkemnek.

Oh de mit a pohár van kezében,
Nemrekernek here van bitincsen;
I a millyen vig a pohár csengése,
Olyan büst a rabbitincis csörgése. —
Dalaim, mit illyentor teremnek,
Fellegeri bánatos lalkemnek.

De mit tús a skolgaságnak népe?
Mért nem két főt, hogy láncrát letépje?
Arva vár, hogy ifjú reggelmeiből
Azt a vöröda rája le kerérol? —
Dalaim, mit illyentor teremnek,
Villainlapi hányagos lalkemnek.

Petőfi

E példány a „Dalaim” legelső eredeti példánya, egykor
Orlai P. Soma tulajdona volt, kiül sokszor láttam
a Petőfi leveleivel és egyéb kéziratával együtt.
Orlai egy ízben, midőn nekem azt megmutatta,
a példány eredetét így adta elő:

Petőfi egy napon hozzárohant és előszava
ez volt: „Adj hamar egy átkes papírt!” Or-
lai e felívet adta neki, mire leült és egy-
pelytában leírta a „Dalaim” at a kézira-
tot, amap ott hagyta nála és másolatot
nád készített neki róla.

A kézirat történetét Orlai hájából is hal-
lottam körülbelül 1874-ben. En az időben

mindennapos voltam Orlaiéknál, mert Orlai
Gyulával 1869-től kezdve beosztó bérletjéban
állottam Gyula haláláig, azonkél együtt a
festőművészet és anyag, Kévegy Anna áruot
mínseu haláláig sürűn látogattam.

A fennelbirek mint magam közvetlen
tudásait is lelekkél bizonyítottam.

Budapestben 1909. máj. 8.

Dr. Kacsány Gyula